

Hồi thứ Mười Hai

CHỖN RỪNG HOANG GẶP CHUYỆN BẤT NGỜ

Lão già đối với hai người tiến vào mật thất tựa hồ như không hay biết. Lão không liếc mắt nhìn ra một cái nào.

Vô Danh Tẩu cũng không kinh động lão, chỉ chú ý nhìn vào trong nội.

Độc Cô Nhạn nhân cơ hội trầm lặng, nhìn kĩ thì chỉ thấy bốn bức tường chung quanh đều đóng giá gỗ. Trên giá để đầy các thứ hoa khô, rễ cỏ cùng lá cây...

Ngoài ra còn một chuồng rắn độc và một chiếc hũ không biết đựng thứ gì. Gian nhà đã nhỏ hẹp ảm thấp mà bày ngổn ngang đủ thứ.

Độc Cô Nhạn khẽ chau mày cất tiếng hỏi:

– Vị kia phải chăng là Lê Vi Tử?

Vô Danh Tẩu khẽ đáp:

– Chính thị! Nhưng bất luận là ai đi nữa cũng không hiểu lão đến đây làm việc gì, kể cả Tư Đồ Xảo đã theo đuổi lão phu mười năm trời. Hắn chỉ biết Lê Vi Tử đến đây từ trước và hắn nghĩ là đã bị lão phu hạ sát rồi... Nhưng không ngờ chúng ta đã ước hẹn với nhau ở đây để luyện thuốc. Đáng tiếc là mười năm nay...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Chế một thứ thuốc phải mất bấy nhiêu năm ư?!

Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười đáp:

– Tuy đã hao phí hơn mười năm trường mà nay luyện thuốc vẫn chưa thành công.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Chế luyện thuốc gì mà hao phí thời gian cùng tâm lực như vậy?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Đây là thuốc trị chứng Ma phong.

Độc Cô Nhạn la lên một tiếng “Ồi chao” rồi nói:

– Hai vị khổ tâm nghiên cứu, hao phí thời gian như vậy để trị một chứng bệnh cho một thế gia gây họa ở võ lâm, chẳng là chuyện hoang đường ư?

Vô Danh Tẩu thở dài một cái đáp:

– Nên biết trong Thuần Vu Thế Gia ở trong núi Quát Thương đã từng dương danh trăm năm trước đây. Hồi ấy họ nổi tiếng nghĩa hiệp và đã làm nên mấy việc

oanh liệt hữu ích cho võ lâm.

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Nhưng võ lâm vốn là một thế giới nghi kỵ nhau, ghen ghét nhau. Thuần Vu Thế Gia vì nổi danh mà gặp phải bao nhiêu người ghen ghét, bất mãn tìm cách hãm hại. Bất luận người trong Thuần Vu Thế Gia võ công tinh thâm đến đâu chung qui cũng bị quần hùng đánh đổ...

Vô Danh Tẩu ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

– Trong nhà Thuần Vu Thế Gia, phụ nữ gian dâm, già trẻ bị tàn sát. Thật là một chuyện cực kỳ thê thảm trong võ lâm.

Sau có người trong Thuần Vu Thế Gia trốn thoát được bọn cường trốn lên núi Nhạn Đẳng. Nhưng không may tại đây họ kế tiếp nhau bị chứng bệnh Ma Phong. Thế rồi con cháu bao nhiêu đời sau truyền lại hơn trăm năm chẳng ai tránh khỏi quái tật này.

Tuy Thuần Vu Thế Gia tiếp tục sống trong cảnh bi hảm, nhưng về phương diện võ công họ vẫn theo ngày tháng mà tiến bộ không ngừng.

Hiện giờ họ tưởng đã đủ sức hoành hành võ lâm quyết chiến giang hồ, không cam chịu lẩn tránh trong núi Nhạn Đẳng nữa.

Độc Cô Nhạn để hết tâm trí nghe Vô Danh Tẩu thuật chuyện, chàng không nhin được hỏi xen vào:

– Tiền bối nói vậy thì ra bọn họ muốn báo thù cho tổ tiên ngày trước phải không?

Vô Danh Tẩu thở dài nói:

– Cái đó khó nói lắm. Nếu bảo là báo thù thì cũng không hợp lý, vì những kẻ hành hung lúc đương thời bây giờ đã điều tàn chết hết. Vả lại trong lúc hỗn loạn ngày trước cả nhà Thuần Vu Thế Gia bị chu lục gần hết thì bọn hậu bối nhà này còn biết kẻ thù là ai? Dĩ nhiên trong lòng họ ôm mối uất hận, hơn nữa họ bị quái tật hành hạ thành ra đem lòng ghen ghét thù hận nhân loại. Có khi vì thế mà muốn giết sạch những người trong võ lâm. Đồng thời họ muốn cho chứng bệnh Ma Phong Lan tràn hết tẩy các nhân vật giang hồ. Hiện nay họ trông cậy vào võ công tuyệt thế, lại thu phục số đông làm nanh vuốt và đã phái đi nằm vùng tại các môn phái lớn khắp thiên hạ. Hành động của họ có dụng ý gì thì khó mà đoán được.

Độc Cô Nhạn thất kinh hỏi:

– Nếu nhất đán mà Thuần Vu Thế Gia gây cuộc chấn động thì trên chốn giang hồ há chẳng lập tức bị đẩy vào trường kiếp nạn máu tanh ư?

Vô Danh Tẩu cau mày đáp:

– Dường như trong nhà Thuần Vu Thế Gia ít ra là có một tay giang hồ lão luyện để thao túng mọi việc, vì hành động của bọn họ đều chậm chạp tiến dần

từng bước một, rõ ràng là những hành động có kế hoạch rất ghê gớm. Nếu bọn Thuần Vu Thế Gia nhắm mắt làm bừa thì bộ mặt giang hồ nay đã khác hẳn.

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Không chừng chủ nhân Thuần Vu Thế Gia là người hiểu biết việc đời biết lẽ phải trái. Liệu ta có thể hội diện đàm kiến với họ được không?

Vô Danh Tẩu lắc đầu lia lịa đáp:

– Hành động theo kế hoạch này so với cách nhắm mắt làm bừa còn đáng sợ hơn.

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Theo ý tiên bối thì nên dùng biện pháp gì để ngăn cản Thuần Vu Thế Gia khỏi gây tai họa trên chốn giang hồ?

Vô Danh Tẩu trở tay vào nôi thuốc đáp:

– Hễ luyện được món thuốc trị được chứng ma phong...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Phải chăng luyện thuốc cho họ lành bệnh để mua ơn?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Ít ra để cho họ biết rằng trong võ lâm không phải toàn những người tàn ác đốn mạt mà còn có người phí hàng năm tâm huyết để luyện thuốc cho họ, vả lại nếu thuốc này luyện thành chữa khỏi quái bệnh, biết đâu họ chẳng khôi phục lại tâm lý chính đáng. Do đó mà tránh khỏi một trường kiếp nạn cũng chưa biết chừng.

Vô Danh Tẩu ngừng lại một chút rồi tiếp:

– Tỷ dụ bọn họ sợ dĩ đưa nanh vuốt vào võ lâm làm mưa làm gió để gây nên một trường huyết kiếp không tiền khoáng hậu chỉ vì lý do cừu hận đời trước, họ ở vào hoàn cảnh trở trêu, công việc của họ tuy mình không thể tha thứ được, nhưng tình trạng của họ thiệt có chỗ đáng thương, dù nhân vật nào võ công cao cường hơn Thuần Vu Thế Gia liệu có yên tâm tru diệt hết cả nhà họ được không?

Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Tại hạ cứ tưởng về học vấn và đạo lý thì tiên sư Thiết Huyết Tú sĩ Uông Công Lăng là đệ nhất thiên hạ, nhưng khí độ rộng rãi, thị tuyển cao xa của tiên bối so với tiên sư còn có phần hơn chứ không kém...

Vô Danh Tẩu cười nhạt, lão không lấy chuyện Độc Cô Nhạn ca ngợi mình làm một niềm vui hề hả.

Lê Vi Tử vẫn ngưng thần chú ý vào nôi thuốc loãng như hồ và đen, lão không nhìn gì đến hai người. Lúc nào lão cũng ngưng thần chú ý vào công việc dường như rất hao tổn cân não. Đột nhiên hai mắt lão phóng ra một luồng thần quang sáng rực, trán lão đổ mồ hôi nhỏ giọt. Tự nhiên lão đi đến một quyết định

nào rất trọng đại.

Sau cùng tay lão rua run nhấc một chiếc bình nhỏ lên, dốc nửa bình phấn đỏ vào trong nồi thuốc.

Phấn đỏ vừa giốc vào luyện với thứ nước sền sệt như hồ đến sì kia bật lên màu hồng.

Lê Vi Tử dương to cặp mắt không chớp nhìn vào trong nồi để xem biến diễn. Trong nồi hơi bốc lên từ màu đỏ biến sang màu đen, rồi lại từ màu đen hiện sang màu hồng. Sau cùng có tiếng “Lọc sọc” rồi khô hết sạch nước. Đáy nồi bốc lên một giầy bạch khí.

Lê Vi Tử biến sắc la lên:

– Trời ơi! Hồng rồi! Hồng rồi!

Lão vung quyền đập mạnh xuống nồi thuốc. Một tiếng chát vang lên. Nồi thuốc bắn văng vào vách vỡ tan tành. Những thứ ở trong nồi vung vãi lên khắp mặt đất.

Độc Cô Nhạn lúc bây giờ mới chú ý dưới chân tường những mảnh sành vỡ chát lên thành đống. Hiển nhiên không biết bao nhiêu nồi bị đập vỡ.

Vô Danh Tẩu run lên, hai mắt hé mở. Lão thở mạnh một hơi rồi hỏi:

– Lại thất bại rồi ư?

Lê Vi Tử lặng lẽ hồi lâu chẳng trả lời. Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà đột nhiên lão vỗ đùi đánh đét một cái nói:

– Đúng ra là tương phản. Thành công chứ không phải là thất bại.

Vô Danh Tẩu sửng sốt hỏi:

– Sao lại thành công?

Độc Cô Nhạn cũng muốn nhảy lên. Hai người đồng thanh hỏi:

– Đã thành công sao lại...

Lê Vi Tử thở dài ngắt lời:

– Tuy thành công nhưng còn phải trải qua nhiều lần thất bại nữa.

Vô Danh Tẩu nghi hoặc cau mày hỏi:

– Ông bạn nói thế nghĩa là làm sao?

Lê Vi Tử chậm rãi đáp:

– Lão phu mất mười năm công trình vùi đầu vào trong huyết động này thí nghiệm từng thứ được tính một. Cả thấy hơn bốn trăm lần chế luyện. Đến nay sự thí nghiệm đi đến kết quả tìm ra được những dược vật để trị bệnh Ma Phong...

Vô Danh Tẩu nóng nảy ngắt lời:

– Nếu đã tìm ra cách chế thuốc là việc đáng mừng sao lão nói sự thành công

còn phải trải qua nhiều thất bại nữa?

Lê Vi Tử thờ người ra đáp:

– Muốn chế được thứ thuốc này cần có bốn mươi hai vị. Hết thấy mọi thứ đều kiếm được chẳng khó khăn gì, chỉ có Kim Ty thảo thì biết qua đâu mà lấy?

Vô Danh Tẩu cười hích hích hỏi:

– Chẳng lẽ đâu trên thế gian này không đâu có Kim Ty thảo hay sao?

Lê Vi Tử nhăn nhó cười đáp:

– Có thì có đấy, nhưng khó mà lấy được!

Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười nói:

– Thế thì lại càng kỳ nữa! Mười năm nay ông bạn cần thứ gì bất luận nó ở Sóc Nam Hải bắc, lão phu lập tức đi lấy về được ngay. Có lý đâu Kim Ty thảo lại không tìm ra?

Lê Vi Tử nhăn nhó cười đáp:

– Vì thứ cỏ này nó sinh trưởng ở khe Quỷ Sầu trên núi Nhạn Đẳng!

Vô Danh Tẩu sửng sốt hỏi:

– Ở trên núi Nhạn Đẳng ư?

Lão ngơ ngác hỏi tiếp:

– Vậy ra nó ở ngay chỗ Thuần Vu Thế Gia trú ngụ?

Lê Vi Tử gật đầu đáp:

– Sau khi lão phu phát hiện ra điều này thì xác định ngay Thuần Vu Thế Gia hiện trú ngụ tại khe Quỷ Sầu.

Vô Danh Tẩu hỏi:

– Kim Ty Thảo đã là chất thuốc kỳ Ma Phong sao ông bạn lại xác định Thuần Vu Thế Gia ở khe Quỷ Sầu?

Lê Vi Tử đáp:

– Kim Ty Thảo có tính chất gì trị được các tật ghê gớm này nhưng nó phải được chế luyện với bốn mươi một thứ khác mới công hiệu. Nếu chỉ dùng một mình nó thì lại gây ra bệnh căn.

Lê Vi Tử ngừng lại rồi nói tiếp:

– Kim Ty thảo là giống như là Xuân Phỉ, đằng lưng có những tia vàng. Nhánh dài chừng ba tấc. Sau khi bẻ gãy có một thứ sữa trắng vọt ra. Nếu thứ sữa trắng này dính vào da thì lâu lắm là sau đó ba tháng sẽ bị cái tật chẳng thuốc nào chữa khỏi và là một thứ bệnh di truyền đáng sợ không sao trị tuyệt nọc được nữa! Chắc người nhà Thuần Vu Thế Gia không biết thứ cỏ độc này đáng sợ, những người đời trước nhà họ bị chất sữa cỏ này dính vào da rồi mắc bệnh.

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

– Sau nữa khe Quỷ Sầu là một nơi thâm sơn cực kỳ bí mật nên ngày trước người nhà Thuần Vu Thế Gia trốn tránh cường địch, phải vào ở chỗ bí hiểm tuyệt địa này...

Vô Danh Tẩu nói:

– Ông bạn nói vậy rất có lý, ít ra là nay biết đích xác được nơi trú ngụ của Thuần Vu Thế Gia...

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

– Dẫn sao mặc lòng, mình lại phải phiền đến người Cái Bang mạo hiểm chuyển nữa.

Vô Danh Tẩu dứt lời, móc trong bọc lấy ra một mảnh lụa đặt trên ghế rồi lấy bút mực ra viết.

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Tiền bối muốn làm chi vậy?

Vô Danh Tẩu nhìn chàng ngừng bút lại đáp:

– Lão phu ẩn cư tại đây tuy cách biệt thế gian nhưng được một bang phái thủy chung vẫn giữ bí mật cho và bất luận cần được vật gì hoặc muốn dò thám tin tức đều trông cậy vào người bạn giàu lòng nghĩa hiệp giúp đỡ!

Độc Cô Nhạn nói:

– Thế là tiền bối muốn nhờ Cái Bang mạo hiểm đi thám thính Kim Ty thảo phải chăng?

Vô Danh Tẩu đáp:

– Ngoài cách này lão phu không còn nghĩ ra được cách nào ổn thỏa hơn. Bây giờ chỉ cần theo phép “Phi Vũ truyền tin” thông tri cho bang chúa Cái Bang. Bọn họ sẽ đem toàn lực ra giúp việc. Chỉ cần sao họ lấy được Kim Ty thảo cho mình, công cuộc mạo hiểm của họ sẽ được đền đáp.

Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:

– Tiền bối dùng cách này tại hạ e rằng khó mà đạt được. Tiền bối đã biết người trong Thuần Vu Thế Gia đa số tâm tính thất thường chẳng khác kẻ khùng, võ công họ lại cao thâm không biết đâu mà lường thì khi nào họ để cho người ngoại bang vào hang cộp vuốt râu hùm. Tại hạ e rằng người Cái Bang đi rồi sẽ không còn kẻ nào sống sót mà trở về.

Vô Danh Tẩu cảm khái thở dài nói:

– Khi nào lão phu lại không biết, nhưng cặp giò mình bị hư rồi, dù có nhảy vào được núi Nhạn Đẳng tất cũng bị bọn Thuần Vu Thế Gia phát giác.

Độc Cô Nhạn vỗ ngực ngắt lời:

– Có tại hạ đây! Tại hạ xin đem chút sức mọn ra để phụng sự võ lâm.

Vô Danh Tẩu mắt chiếu ra những tia kỳ quang nói:

– Việc này nguy hiểm vô cùng...

Độc Cô Nhạn trầm giọng thét lên:

– Tại hạ há phải hạ tham sanh úy tử? Thực ra dù tiên bối không có việc hái thuốc, tại hạ cũng quyết định lên núi Nhạn Đãng thám thính Thuần Vu Thế Gia.

Vô Danh Tẩu chưa kịp trả lời thì Lê Vi Tử đã nhảy lên tìm đông kiếm tây. Chợt lão lấy ra một cuộn vải dầu ở gầm giá gỗ. Lão nói:

– Chất độc Kim Ty thảo mãnh liệt vô cùng: Lấy được rồi phải gói vào trong miếng vải dầu này và giữ luôn luôn ẩm ướt đừng để khô héo, và phải lập tức ngày đêm chạy về cho thật lẹ.

Độc Cô Nhạn đón đón lấy cuộn vải dầu cả cười nói:

– Tại hạ còn sống thì nhất định sẽ hoàn thành vụ này một cách viên mãn.

Vô Danh Tẩu không nói gì nữa. Sau khi bàn bạc lão vẫn dùng “phi vũ truyền thư” thông tri cho Cái Bang để họ đem toàn lực bảo vệ và giúp đỡ Độc Cô Nhạn. Đồng thời Cái Bang chăng lưới trong vòng trăm dặm chung quanh núi Nhạn Đãng. Độc Cô Nhạn vào núi rồi hẹn trong ba ngày nếu không trở ra tất là xảy chuyện bất ngờ. Khi ấy sẽ do người Cái Bang dùng Phi vũ truyền thư báo về cho Vô Danh Tẩu.

Độc Cô Nhạn lòng nóng như lửa đốt muốn thượng lộ ngay lập tức.

Vô Danh Tẩu trầm giọng thở dài nói:

– Nếu các hạ để thế này mà đi thì e rằng chưa rời khỏi Bắc Mang đã vĩnh viễn lìa trần...

Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:

– Phải chăng tiên bối muốn nói ba người đàn bà che mặt vừa rồi chưa rời khỏi khu này... Nhưng tại hạ...

Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười ngắt lời:

– Các hạ quên rằng mình đã bị trúng độc âm tà rồi ư?

Lê Vi Tử đứng lên hỏi ngay:

– Sao? Các vị trúng độc âm tà rồi ư?

Vô Danh Tẩu đáp ngay:

– Chẳng những y mà cả lão phu nữa.

Lê Vi Tử la lên:

– Như vậy các vị không thể sống thêm một giờ nữa.

Vô Danh Tẩu cười nói:

– Đứng trước một bậc danh y đệ nhất thiên hạ chút âm độc đó làm gì mà đến chết người?

Lê Vi Tử lộ vẻ tức mình, râu cong mắt trợn, nhưng lão cũng lệ làng lấy hai viên thuốc hoàn sắc trắng liêng tới la lên:

– Thuốc đây!...

Vô Danh Tẩu giơ tay ra đón lấy thuốc đưa cho Độc Cô Nhận một viên và bảo chàng:

– Đây là thứ Bạch Ma linh đan của Lê lão gia chế ra chuyên trị chất độc âm tà, nhưng luyện nó cực nhọc lắm. Bây giờ lão phải bỏ ra cho ta kể cũng hơi xót dạ nên lão có ý bực mình.

Lê Vi Tử đứng thộn mặt ra không nói gì.

Độc Cô Nhận không khỏi phì cười đỡ lấy viên thuốc nuốt vào bụng.

Thuốc uống vừa xong, lập tức một luồng nhiệt khí chạy khắp trong kinh mạch ra đến tứ chi. Độc Cô Nhận vận khí cho chất thuốc dẫn đi mau chóng.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng thấy tam tiêu đã bớt đau rồi. Rồi qua một thời gian chững uống cạn tuần trà người chàng bình phục như thường.

Độc Cô Nhận chăm chú nhìn Lê Vi Tử nghĩ bụng:

– Lão này cũng là một quái nhân, lão đem hết tinh lực đời người hy sinh cho y dược mới thành tựu được cao thâm đến mức độ này.

Chàng toan đem chuyện Thảm Thiến Hoa tìm lão có việc nói ra, nhưng chàng lại dè nén cơn xúc động không nói tới nữa vì Thảm Thiến Hoa bỏ chàng đi đã lâu rồi. Vả lại đây là lần đầu tiên gặp gỡ thì tội gì khuấy động tấm lòng bình tĩnh của lão.

Độc Cô Nhận còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên Vô Danh Tẩu chạy đến bên cầm tay chàng kéo đi nói bằng một giọng rất kích động:

– Độc Cô Nhận!

Độc Cô Nhận sửng sốt hỏi:

– Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Vô Danh Tẩu buông tiếng thở dài trầm giọng đáp:

– Chuyển đi này trách nhiệm nặng nề mà đường xa diệu vợi. Sự an nguy còn mất của toàn thể võ lâm đều ký thác cả vào mình các hạ.

Độc Cô Nhận trong lòng nặng trĩu một cảm giác mà chàng chưa từng thấy

qua. Chàng đồng dục đáp:

– Tiền bối cứ yên tâm, tại hạ xin hết sức, chắc không đến nỗi làm hư việc lớn...

Chàng chau mày nói tiếp:

– Tiền bối ở đây liệu có được an toàn không?

Vô Danh Tẩu cười đáp:

– Ngày trước lão phu còn có ngoại hiệu thanh nhã là “Lão Hồ Ly”. Con thỏ còn có đến ba hang, vậy các hạ hà tất phải quan tâm đến “lão cáo già”

Độc Cô Nhận không tỏ vẻ gì lưu luyến, chàng theo sau Vô Danh Tẩu rảo bước ra ngoài. Thoáng cái Vô Danh Tẩu đã đưa chàng ra khỏi đường hầm.

Sau một câu từ biệt, Vô Danh Tẩu phát động cơ quan che lấp cửa động.

Độc Cô Nhận ra đến vùng cỏ rậm toàn là mồ mả vào lúc đêm đã khuya. Chàng tưởng chừng như vừa qua một cơn ác mộng. Chàng ngoảnh đầu nhìn bốn mặt thì toàn là mồ mả chập chùng, phong cảnh thê lương.

Trước một ngôi mộ lớn, 12 bộ xương khô đã biến thành một đống hài cốt. Vụ này chắc do ba người đàn bà trong Thuần Vu Thế Gia phá hủy.

Ma Trúng trận đã bị giải trừ, ngoài ra mấy ngôi mộ lớn cũng bị chường phong san phẳng.

Bốn bề không một bóng người. Phong cảnh đã thê thảm lại thê thảm hơn.

Độc Cô Nhận đứng băng khuâng nhìn tứ phía rồi cất bước toan đi.

Bỗng nghe có tiếng người khóc thút thít vọng lại. Tiếng khóc cực kỳ ai oán thê lương lại thêm vẻ rùng rợn nữa. Ai nghe cũng biết ngay là từ miệng một thiếu nữ phát ra.

Độc Cô Nhận chú ý lắng tai nghe một lúc rồi không ngần ngại gì nữa, chàng lạng người đi một cái tiến về phía phát ra thanh âm.

Độc Cô Nhận ra khỏi động Bạch Cốt, đang muốn rời khỏi nơi đây thì đột nhiên bị tiếng khóc làm chàng động tâm nên vọt về phía có tiếng khóc. Chàng thấy Ma Trúng trận đã bị phá hết, cảnh vật bốn phía đều nhìn rõ.

Tiếng khóc kia từ đám mồ mả trong một khu rừng vọng lại.

Độc Cô Nhận vọt vào rừng như một con chim khổng lồ không phát ra một tiếng động. Chàng lẹ làng hạ mình xuống một cây tùng rậm rạp. Chàng rẽ cành vạch lá nhìn xuống, bất giác cực kỳ kinh hãi.

Trong khu rừng này bóng người lơ nhố. Cả Tăng, ni, đạo, tục có đến trên hai mươi người. Họ vây quanh một cây tùng thấp. Trên cây treo một thiếu nữ mặc áo màu lục.

Thiếu nữ đầu tóc rũ rượi, chân tay bị trói treo tòn teng vào một cành cây

không ngớt đu qua đu lại.

Một vị lão ni đã già cầm cây roi trầm giọng quát:

– Khóc đi! Khóc nữa đi để cho gã Độc Cô Nhạn nó nghe tiếng chạy đến cứu mi.

Thiếu nữ bị treo trên cành cây này chính là Thẩm Thiến Hoa.

Vị lão ni cầm roi là Tĩnh Từ sư thái, chưởng môn phái Võ Di.

Tĩnh Từ Sư Thái tuổi ngoại bảy mươi tuy mục đã xuất gia, suốt đời ở nơi cửa phật mà vẫn nóng tính như lửa. Mục vừa nói vừa quát Thẩm Thiến Hoa veo veo bảy tám roi liền.

Tĩnh Từ Sư Thái ra tay bằng một luồng lực đạo rất trầm trọng.

Thẩm Thiến Hoa lại bị trói cả chân tay không còn cách nào vận công chống đỡ được, mỗi roi đồn đánh xuống, người nàng co rúm lại.

Thẩm Thiến Hoa bị roi da và dây trói hành hạ, nàng rú lên những tiếng rất rùng rợn và khóc lóc rất bi thương.

Chưởng môn phái Thiếu Lâm Thiện Tâm Thiền sư nhìn tít cặp mày bạc lão ta tuyên phật hiệu rồi nói:

– Lão tăng xem chừng Độc Cô Nhạn rời khỏi nơi đây lâu rồi...

Câu nói của nhà sư tỏ ra bất mãn về hành động của Tĩnh Từ sư thái.

Võ Di chưởng môn Tĩnh Từ sư thái đảo cặp mắt lên nhìn Thiện Tâm thiền sư. Mục hạ giọng lạnh lùng hỏi:

– Lão Thiền sư nhất quyết như vậy không?

Thiện Tâm thiền sư đảo mắt nhìn quanh một lúc rồi đáp:

– Chúng ta ở đây lâu rồi, Độc Cô Nhạn mất tinh tai thính, trong vòng mấy dặm đều có thể nghe rõ, Nếu gã chưa đi xa thì dù gã chẳng đem lòng thương yêu con bé này, nhưng đối với sự sống chết của cô lẽ nào gã bỏ qua được!

Thẩm Thiến Hoa nghiêng chặt hai hàm răng hằn học trả lời:

– Đúng thế! Độc Cô Nhạn quả không phải là con người.

Tĩnh Từ sư thái cầm cây roi lấy làm kỳ hỏi:

– Gã không phải là người thì là cái gì?

Thẩm Thiến Hoa vẫn hằn học la lên:

– Gã không có nhân tính mà cũng chẳng có nhân tâm. Nếu gã chết rồi mà ta có tìm được thi thể, cũng quyết mổ bụng moi gan, móc tim xem có phải là sắt đá không?

o O o